

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň JUDr. Aleny Hocké a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: T.K.**, zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, **proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2014 č.j. DSH/1546/14,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 6.5.2014 č.j. DSH/1546/14 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola do 1 měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 13.1.2014 č.j. MMP/006913/14, kterým byl žalobce uznán vinným z opakovaného spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 2.200,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán I. stupně projednal správní delikt, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce písemně sdělil správnímu orgánu I. stupně totožnost řidiče v době spáchání přestupku a správní orgán tuto

osobu předvolal k podání vysvětlení. Tato osoba se bez náležité omluvy či důležitého důvodu nedostavila a správní orgán se nesnažil tuto osobu k podání vysvětlení přimět uložením pořádkové pokuty. Pasivitu G.G. nelze dle tvrzení žalobce klást k tíži žalobce, minimálně pokud nevynaloží správní orgán přiměřené úsilí k tomu, aby pasivitu této osoby odstranil. Dále měl podle žalobce správní orgán předvolat i provozovatele vozidla (žalobce) k podání vysvětlení, zejména k označení skutečností na podporu tvrzení žalobce, že řidičem vozidla byl v inkriminované době G.G. Žalobce tvrdil, že pokud by tak správní orgán učinil, předložil by mu žalobce důkazy prokazující, že v předmětné době tato osoba řídila vozidlo. Žalobce měl za to, že přestupek je možné dokázat i bez přiznání přestupce. Pokud by správní orgán požádal o součinnost žalobce, byl by shromáždil dostatek podkladů odůvodňujících zahájení řízení proti určité osobě. Výzvou správního orgánu byl žalobce zván toliko ke sdělení jména osoby řídící vozidlo, nikoli k označení důkazů na podporu jeho tvrzení. Tyto námitky žalobce vztáhl k protiprávnímu jednání, ke kterému mělo dojít 31.7.2013.

Žalobce namítal, že v případech údajného protiprávního jednání ve dnech 5.8.2013 a 1.10.2013 se správní orgán dopustil stejného pochybení.

Dále žalobce namítal nezákonně provedené dokazování mimo ústní jednání. Žalobce odmítl výklad žalovaného, že na projednání správních deliktů dopadá výhradně správní řád, když jde o trestní obvinění ve smyslu článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z toho důvodu na věc podle žalobce dopadá per analogiam legis zejména zákon o přestupcích a trestní řád a základní principy trestního řízení. S ohledem na princip fair trial (spravedlivého procesu) nelze v trestním řízení správním, stejně jako soudním, přihlížet při rozhodování k důkazům, které nebyly při tomto jednání provedeny. Tato podmínka je stanovena v § 2 odst. 2 trestního řádu, již je dle žalobce nutno analogicky aplikovat na trestní řízení správní. Dokazování je možné pouze na základě zásady kontradiktornosti a bezprostřednosti, což se v daném případě nestalo, protože nebyla splněna další zásada trestního řízení uvedená v § 2 odst. 11 trestního řádu, podle něhož jednání před soudy je ústní. Podle žalobce i tuto zásadu per analogiam je nutno uplatnit v trestním řízení správním tím spíše, že je zásada ústnosti stanovena v § 74 odst. 1 správního řádu (zřejmě zákona o přestupcích – poznámka soudu). Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 8 As 17/2007, podle něhož věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty může být i výsledkem politického rozhodnutí jako dekriminalizace, a proto soud dovozuje uplatnění principů trestního práva pro správní trestání. Podle žalobce správní orgán pomíjí skutečnost, že správní řád je obecným právním předpisem, který v mnoha případech nelze aplikovat na řízení o trestním obvinění, a je nutné aplikovat analogii uvedených právních předpisů s ohledem na zásadu spravedlivého procesu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 6 As 23/2005-66, podle něhož musí ve věcech ukládání pokut za správní delikt správní orgán vycházet z principů stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva ve smyslu článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zásada ústnosti podle žalobce vyplývá i z článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud správní orgán v rozporu se zásadou bezprostřednosti neprovedl důkazy v průběhu ústního jednání, na které by žalobce řádně předvolal, porušil tím podle žalobce jeho právo na spravedlivý proces. Žalobci pak není zřejmé, jakým způsobem správní orgán prokazoval jednotlivá porušení zákona. Z odůvodnění rozhodnutí není podle žalobce také zřejmé, z jakých důkazů správní orgány při rozhodování vycházely. Žalobce poukázal na

nález Ústavního soudu ze dne 6.3.1997 sp. zn. III US 271/96, podle něhož „z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. Pokud odůvodnění neobsahuje konkrétní důkazy, nýbrž pouhé odvolání na obsah spisu, jakož i v případě, že je rozhodnutí pro nedostatek důkazů a pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelné, jsou závěry soudu porušením ústavního principu zákazu libovůle při rozhodování a jde o rozpor s článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a s článkem 1 Ústavy ČR.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že správní orgán I. stupně učinil veškeré možné a po něm vyžadovatelné kroky ke zjištění osoby řidiče v době spáchání přestupku. Žalobce ve všech třech případech uvedl jména zahraničních osob, které údajně měly vozidlo řídit, včetně jejich údajného zmocněnce, nicméně k plné moci prokazující zastoupení pana M.H.L., trvale bytem na Floridě, panem K., byla připojena padělaná ověřovací doložka s padělaným úředním razítkem notářky. U pana G., bytem trvale v Bulharsku, nebyla na výzvu doložena úředně ověřená plná moc a tomuto se nedaří rovněž doručovat nebo na doručované písemnosti nereaguje. Uvedené osoby tedy nejsou kontaktní. Správnímu orgánu je z úřední činnosti známo, že obě osoby jsou uváděny jako údajní řidiči ve všech řízeních o správních deliktech, v nichž figurují výhradně zmocněnci Fleet control s.r.o. a P.K. Současně jsou tyto osoby výhradně těmito zmocněnci masivně uplatňováni jako řidiči vozidel ve správních řízeních po celé ČR. Vzniklo tak podezření, že tyto osoby buď neexistují, nebo nebyly v inkriminované dny, resp. nikdy v ČR. Osoby L. a G. jsou podle žalovaného zjevně účelově nastrčené osoby, které vozidla neřídily, proto nebylo třeba žalobce vyzývat, aby svá tvrzení ohledně těchto řidičů dokládal. Právo uvést řidiče vozidla nelze zaměňovat podle žalovaného se zneužíváním tohoto práva uváděním nekontaktních zahraničních osob, které zcela zjevně vozidlo neřídily. V případě prvního protiprávního jednání byl pan G. předvolán k podání vysvětlení a na toto nijak nereagoval. V dalších věcech se panu L. vůbec nedaří doručovat. Vzhledem k tomu, že protiprávnímu jednání nebyli přítomni žádní svědci, ani nebyly zjištěny jiné důkazy, nebylo proti komu zahájit řízení o přestupku, proto nezbylo než věc podezření z přestupků odložit a zahájit řízení o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla. Stejně tak podle žalovaného nebylo na místě opětovně předvolávat žalobce, neboť ve výzvě mu byla dána možnost sdělit údaje řidiče a stejně tak mohl na podporu svých tvrzení uvést další podklady. Výpis z jakéhosi elektronického systému blíže nespecifikované společnosti či účet podepsaný panem G. by neměly v dané věci valnou důkazní hodnotu, když s vozidlem mohl na místě parkovat kdokoli jiný bez ohledu na tyto dokumenty. Dále by opakované předvolávání nepřiměřeně a neúčelně protahovalo řízení. Podle žalovaného i z ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích je zřejmé, že prověřování neprobíhá do nekonečna, neboť správní orgán věc odloží, nezjistí-li do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Je na žalobci jako provozovateli předmětného vozidla, zda vozidlo půjčuje dalším osobám. Pokud vozidlo zapůjčí, musí si být vědom rizika případné odpovědnosti za protiprávní jednání řidiče. Žalovaný dále uváděl, že procesní úprava řízení o správních deliktech vyplývá ze správního řádu, podle jehož ust. § 49 odst. 1 není stanoveno obligatorně konání ústního jednání, jako je to v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Ústní jednání správní řád nevylučuje, je však fakultativní s tím, že správní orgán jednání může nařídít dle své úvahy. Pokud není jednání stanoveno zákonem, je konáno za splnění podmínky nezbytnosti, tedy pouze je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků. Taková

situace podle žalovaného nenastala, neboť jednání neznámých řidičů bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec těch podkladů, které byly součástí spisu již v době zahájení řízení. Žalobce byl v oznámení o zahájení řízení řádně poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti k těmto podkladům se vyjádřit, k čemuž mu byla stanovena lhůta. Žalobci současně nebylo nikterak znemožněno se v této lhůtě dostavit ke správnímu orgánu I. stupně a ústně, nikoli písemně se k věci vyjádřit. Absenci aktivity žalobce projevil i v odvolacím řízení. Dle žalovaného tak žalobce nebyl krácen na svých procesních právech. Uplatnění analogie legis je podle žalovaného na místě pouze v případě, kdy zákon danou situaci neupravuje. Jelikož však správní řád nestanoví povinnost konání jednání v řízeních o tzv. jiných správních deliktech a tuto povinnost nestanoví ani zákon o provozu na pozemních komunikacích, není na místě analogii k zákonu o přestupcích či trestnímu řádu uplatnit.

V replice žalobce uvedl, že bylo po správním orgánu I. stupně vyžadovatelné, aby minimálně předvolal žalobce jako provozovatele vozidla ke sdělení, jaké důkazy označuje na podporu svého tvrzení, že právě jím označený řidič řídil v inkriminovanou dobu předmětné vozidlo. Společnost Fleet control s.r.o. zastupuje společnosti odvázející vozy, tzv. želvy, v případech, kdy žalobce požije alkoholický nápoj a zavolá takovou společnost, která mu odveze auto do místa určení, stejně jako odveze samotného žalobce. Pokud zaměstnanec této společnosti zaparkuje v rozporu s právními předpisy a provozovateli vozidla je doručena výzva k úhradě částky, předá žalobce tuto výzvu společnosti, která mu realizovala odvoz vozu. Jeho jménem pak jedná společnost Fleet control. Žalobce má za ničím nepodložené a nekonkrétní tvrzení, že žalovaným zmíněné osoby jsou uplatňováni jako řidiči vozidel ve správních řízeních po celé ČR, neboť nelze přezkoumat, zda k takovému závěru žalovaný dospěl na základě své úřední činnosti, což žalobce nepředpokládá, neboť ta je vztažena výhradně na území Plzeňského kraje, nebo si je vymyslel. Pokud žalovaný má podezření, že tyto osoby nebyly v inkriminované dny či nikdy v ČR, měl toto své tvrzení prokázat. Podle žalobce jde pouze o neověřenou domněnku žalovaného. Skutečnost, zda jsou uvedené osoby kontaktní či nikoliv, nepovažuje žalobce za relevantní. Právní předpisy nevylučují možnost potrestat nekontaktního pachatele přestupku, neboť je možnost projednat přestupek v nepřítomnosti. Žalobce tvrdil, že pokud by byl vyzván k doložení důkazů na podporu svých tvrzení, učinil by tak. Žalobce dle svého tvrzení neměl z čeho dovodit, že pokud jej správní orgán vyzývá ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, má své tvrzení také doložit. Žalobce ostatně ani nebyl poučen o právu navrhnout např. svědky či jiné důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobce dále zastává názor, že správní orgány neprojednáním deliktu naplňujícího znaky trestního obvinění za osobní přítomnosti žalobce zasáhly do ústavních práv žalobce.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam Městské policie města Plzně ze dne 31.7.2013, podle něhož v tento den v 16:55 hodin prováděla hlídka městské policie ve složení stržm. P. a technika H. hlídkovou činnost v Plzni, Šafaříkových sadech a zaregistrovala vozidlo Škoda Felicia RZ ... zaparkované na chodníku, kde parkování není povoleno dopravní značkou. Byl nasazen TPZOV a v 17:12 hodin bylo telefonicky požádáno o sejmutí. Byla pořízena fotodokumentace vozidla. Z karty vozidla vyplývá, že provozovatelem a vlastníkem je žalobce. Žalobce byl výzvou ze dne 6.8.2013 vyzván k uhrazení částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla v inkriminovanou dobu. Žalobce prostřednictvím svého zástupce společnosti Fleet control s.r.o. uvedl, že v předmětné době vozidlo řídil pan G.G.

bytem v Bulharsku, zastoupený za účelem řízení o přestupku panem P.K. na základě kopie plné moci ze dne 9.8.2013. G.G. byla zaslána výzva k doplnění plné moci o úředně ověřený podpis z důvodu pochybností ze strany správního orgánu ohledně existence zastoupení, a to písemností ze dne 30.8.2013. Zásilka obsahující výzvu nebyla adresátem v Bulharsku převzata. Stejným způsobem této osobě správní orgán následně zaslal předvolání k podání vysvětlení na 14.11.2013. Podle záznamu ze dne 18.11.2013 následně správní orgán I. stupně odložil věc přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

Podle úředního záznamu ze dne 5.8.2013 prováděla v tento den Městská policie města Plzně hlídku ve Smetanovo sadech v Plzni, kde zaregistrovala vozidlo Škoda Felicia RZ ... zaparkované po levé straně ve směru jízdy od Jungmannovy ke Klatovské třídě v úseku označeném dopravní značkou IP 13C (Parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou (placené, po – pá, 7:00 – 19:00, zóna B). Ve voze nebyl viditelně umístěn parkovací lístek ani parkovací karta. Bylo rozhodnuto o nasazení TPZOV v 16:12 hodin na přední kolo vozidla. V 16:58 hodin požádal žalobce telefonicky o sejmutí TPZOV. Žalobce po poučení uvedl, že využije svého práva a odmítá podat vysvětlení. Součástí je oznámení o přestupku z téhož dne a fotodokumentace vozidla a uvedené dopravní značky. Výzvou ze dne 29.8.2013 byl žalobce vyzván k zaplacení určené částky nebo ke sdělení řidiče vozidla v inkriminovanou dobu. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce společnosti Fleet control s.r.o. sdělil, že řidičem byl pan M.H.L., bytem ..., USA, a současně byla předložena kopie plné moci, jíž zmíněná osoba zmocnila P.K. k zastupování ve věci spáchání přestupku, a to dnem 11.7.2013. Výzvou ze dne 17.9.2013 správní orgán I. stupně vyzval M.H.L. k doplnění plné moci o úředně ověřený podpis s ohledem na pochybnosti o existenci zmocnění. K témuž byl vyzván i zmocněnec P.K. Tomu bylo doručováno jak na adresu uvedenou v evidenci obyvatel jako adresu pro doručování na ... Zásilka byla doručena fikcí. Výzvu M.H.L. se nepodařilo doručit z důvodu nedostatečné adresy. Na plné moci ze dne 11.7.2013 je ověřovací doložka notářky v Praze JUDr. Ivy Šídové č. OIII-579/2013. Z podnětu k zahájení trestního stíhání proti neznámému pachateli ze dne 19.9.2013 podaného touto notářkou vyplývá, že dne 11.7.2013 v její kanceláři nebylo pod uvedeným pořadovým číslem legalizační doložky provedeno ověření podpisu M.H.L. Podle záznamu ze dne 13.11.2013 správní orgán I. stupně rozhodl o odložení věci podezření z přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, s odůvodněním, že bylo zjištěno, že plná moc udělená panem L. P.K. byla opatřena padělanou legalizační doložkou, proto správní orgán zmocnění pana K. neakceptoval.

Podle úředního záznamu ze dne 1.10.2013 Městské policie města Plzně v tento den registrovala vozidlo stojící v křižovatce ulic Husova a Kovářská v Plzni, kde tvořilo překážku provozu na pozemní komunikaci, a jednalo se o Škodu Felicia RZ ... Bylo rozhodnuto o odtažení vozidla, a to po pořízení dokumentace ve 14:12 hodin. V 18:02 hodin se na odtahové parkoviště dostavil žalobce, s přestupkem nesouhlasil, uvedl, že vozidlo nezaparkoval v křižovatce a údajných 5 metrů určitě dodržel. Požádal o předání na magistrát. K tomu je přiložena fotodokumentace zaparkovaného vozidla. Výzvou ze dne 3.10.2013 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k uhrazení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla v inkriminované době. Žalobce prostřednictvím svého zástupce společnosti Fleet Control s.r.o. uvedl, že vozidlo řídil pan M.H.L., k čemuž byla přiložena výše zmíněná plná moc pro pana P.K. ze dne 11.7.2013. Podle záznamu ze dne 4.12.2013 správní orgán I. stupně věc podezření z přestupku odložil s ohledem na to, že plná moc udělená panem L. P.K. byla

opatřena padělanou legalizační doložkou, a tak, ačkoli žalobce označil řidiče, kromě tvrzení provozovatele nemá správní orgán žádný důkaz, že touto osobou byl skutečně jmenovaný.

Oznámením ze dne 12.12.2013 správní orgán I. stupně zahájil správní řízení o správních deliktech týkajících se zmíněných tří skutků a poučil žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že se může ve stanovené lhůtě vyjádřit k podkladům k vydání rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že ve všech třech případech byly splněny podmínky ust. § 125f odst. 2 a 4 zákona o silničním provozu, neboť se jedná o porušení pravidel silničního provozu neoprávněným stáním motorového vozidla na pozemní komunikaci, a poté, co správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků, kdy nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc odložil a řízení o přestupcích nezahájil. Záznamy o odložení věcí podle správního orgánu I. stupně prokazují, že přes veškeré nezbytné kroky správního orgánu nebyli pachatelé přestupku zjištěni a věci byly odloženy. Podle výpisu z centrálního registru vozidel bylo předmětné vozidlo v době porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích provozováno žalobcem. Z toho podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce opakovaně nesplnil povinnost provozovatele vozidla stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** uvedl, že blanketní odvolání bylo přezkoumáno v rozsahu § 89 odst. 2 správního řádu, tedy žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy a neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně. Podmínky pro zahájení správního řízení o správních deliktech byly splněny, když se nepodařilo do 60 dnů ode dne, kdy se správní orgán o přestupcích dozvěděl, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétním osobám a věci podezření z přestupku byly odloženy. Nad rámec nutného odůvodnění žalovaný připomněl, že zmocněnec žalobce sice ve všech třech případech uvedl jména zahraničních osob, které měly vozidlo řídit, včetně jejich údajného zmocněnce, nicméně k plné moci pana M.H.L. byla připojena padělaná ověřovací doložka s padělaným úředním razítkem notářky. U pana G. nebyla na výzvu doložena úředně ověřená plná moc a této osobě se rovněž nedaří doručovat. Uvedené osoby tedy nejsou kontaktní. Správnímu orgánu je z úřední činnosti známo, že obě osoby jsou uváděny jako údajní řidiči ve všech řízeních o správních deliktech různých provozovatelů vozidel, ve kterých figurují zmocněnci Fleet control s.r.o. a P.K. Vzniklo tak podezření, že jmenované osoby buďto vůbec neexistují, nebo nebyly v inkriminované dny, resp. nikdy v ČR. V prvním případě pan G. byl předvolán k podání vysvětlení, avšak na to nereagoval. Panu L. se nedaří vůbec doručovat. Vzhledem k tomu, že přestupkovým jednáním nebyli přítomni žádní svědci, nebylo proti komu zahájit řízení o přestupku, natož pak nikoho uznat vinným z přestupku. Proto nezbylo než věci podezření z přestupku odložit a zahájit správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

K jednotlivým námitkám soud uvádí následující:

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán v rozporu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků.

Podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Podle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Žalobní námitku porušení cit. ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. neshledal soud důvodnou. Tvzení, že správní orgán by mohl eventuálně zjistit identitu řidiče např. předvoláním žalobce k podání vysvětlení či opakovaným předvoláváním pana G., není relevantní za situace, kdy žalobce výslovně písemně označil osobu přestupce, tato osoba je v zahraničí a nereaguje a současně se policii nepodařilo bezprostředně identifikovat řidiče přímo v době spáchání přestupku. To platí pro všechny tři skutky. Z těchto důvodů správní orgán neměl žádné další možnosti pokračovat v šetření přestupků. Podle názoru soudu tím byla splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) č. 361/2000 Sb., tedy že byl správní orgán oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, čj. 3 As 7/2014 – 21 *„evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.“*

Další námitky žalobce směřovaly proti porušení zásad ústnosti a bezprostřednosti ve správním řízení. Soud neuznal důvodnou námitku, podle níž byl správní orgán na podkladě čl. 6 odst. 1 Úmluvy povinen konat ve věci správního deliktu ústní jednání. Podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva), *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v*

přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu..

Z cit. čl. 6 odst. 1 Úmluvy podle názoru soudu vyplývá, že se vztahuje pouze na jednání před orgánem, který splňuje atributy nezávislosti (tzv. princip plné jurisdikce), tedy v podmínkách českého právního řádu na soud. Podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního** (dále jen s.ř.s.), *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

V daném případě byl žalobce zdejším soudem vyzván v souladu s cit. ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., aby se vyjádřil k tomu, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, přičemž ve výzvě byl žalobce poučen, že v případě, že se ve stanovené lhůtě k tomuto nevyjádří, bude se mít za to, že souhlas s neveřejným projednáním věci udělil souhlas. O věci samé soud poté rozhodl bez jednání, neboť s tím žalovaný i žalobce souhlasili.

Ohledně jednání před správním orgánem platí ust. **§ 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu**, podle něhož *ústní jednání nařídí správní orgán tehdy, kdy to stanoví zákon, a tehdy, jestliže to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků je nezbytné.*

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že neshledal splnění podmínky nezbytnosti nařízení ústního jednání jednak proto, že jednání žalobce bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec listin, jež byly součástí spisové dokumentace již v době zahájení řízení, a jednak proto, že byly splněny podmínky ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud má za to, že uvedené zdůvodnění je použitelné pouze při úzkém výkladu podmínek ústního jednání dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu, neobstojí však ve vztahu k tvrzení o porušení zásady bezprostřednosti. Soudu je známa z jeho úřední činnosti praxe jiných správních orgánů (např. v oblasti státní správy na úseku zaměstnanosti), které rovněž v rámci své činnosti objasňují správní delikty a stanovují postih za ně v řízení vedeném podle správního řádu. Při projednávání správních deliktů tedy platí v zásadě jednotná procesní pravidla bez ohledu na to, který správní orgán je k jejich projednání příslušný.

Ve věcech správních deliktů postupují správní orgány z úřední činnosti tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a v souladu se zásadou vyšetřovací jsou povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu). Rozhodné skutečnosti zjišťují z podkladů, které za tímto účelem opatřují. Nejdůležitějšími podklady pro vydání rozhodnutí jsou zejména důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu). Uznat konkrétní osobu vinnou ze spáchání správního deliktu lze pouze na základě závěru o tom, že o tom svědčí dostatek důkazů. Důkazů, které byly provedeny před správním orgánem rozhodujícím o deliktu, nikoli před jiným orgánem (např. policejním). Tato zásada

bezprostřednosti jednoznačně vyplývá z ust. **§ 52 věty druhé správního řádu**, podle něhož *správní orgán vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Provádění důkazů má právo být přítomen účastník řízení, což zakotvuje ust. **§ 51 odst. 2 správního řádu**, podle kterého *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.* V daném případě ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce vzdal svého práva být přítomen provádění dokazování, byť třeba i mimo jednání. Zásada bezprostřednosti vyplývá i z dalších ust. správního řádu. Např. podle **§ 53 odst. 6 správního řádu** *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*

Neprovádět dokazování správní řád umožňuje správním orgánům pouze ve stanovených případech. Např. v řízení o žádosti ve smyslu § 51 odst. 3 správního řádu, podle něhož je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Taktéž v příkazním řízení není nutné provádět dokazování na podkladě ust. § 150 odst. 1 správního řádu, podle kterého povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Pokud by byl připuštěn výklad správního orgánu, podle něhož obecně není nutné ve správním řízení provádět důkazy za přítomnosti účastníka, přestože je mu ukládána povinnost, zvláštní ustanovení o příkazním řízení by podle názoru soudu postrádalo smysl. Nelze akceptovat ani výklad správního orgánu, podle něhož lze dokazování nahradit v řízení výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud má za to, že porušení zásady bezprostřednosti je procesní vadou takové intenzity, jako např. porušení práva na ústní projednání ve věcech, v nichž to stanoví zákon (např. § 74 zákona o přestupcích), tedy že mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 65 s.ř.s.). Lze je odstranit pouze provedením důkazů v přítomnosti žalobce (při jednání nebo tzv. mimo jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu).

Z vyložených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k doplnění řízení ve výše uvedeném smyslu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení sestávající ze 3 úkonů právní služby á 3.100,- Kč a 3 režijních paušálů á 300,- Kč navýšených o 21% DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením

shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková